

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

13 Αύγουστου 2006
Κυριακή Θ' Ματθαίου (Ματθ. ιζ' 22-34)

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, πλὴν τῶν ἄλλων θεμάτων, ποὺ θὰ μποροῦσαν ν' ἀποτελέσουν τὴ βάση γιὰ ἀνάλυση καὶ διδαχὴ, ὑπάρχει καὶ τὸ θέμα τῆς προσευχῆς. Ὁ Χριστὸς, λέγει τὸ ἵερὸ κείμενο, «ἀφοῦ διέλυσε τὰ πλήθη ἀνέβηκε στὸ βουνὸ γιὰ νὰ προσευχῇ μόνος Του».

Μὲ τὴν κίνηση αὐτὴ ὁ Χριστὸς ἐπιθυμεῖ νὰ τονίσει ὅχι τόσο τὸν τόπο, μὰ τὸν τρόπο τῆς προσευχῆς. Κι αὐτὸς ὁ τρόπος ὑπογραμμίζεται στὶς δύο μικρὲς λέξεις· «μόνος Του».

Τί σημαίνει ἄραγε τὸ «μόνος Του»; Μήπως ὅτι πῆγε μακριὰ ἀπὸ τοὺς Μαθητές καὶ τὸν κόσμο καὶ ἔμεινε μόνος; Ἡ μήπως ἡ προσευχὴ εἶναι μιὰ πράξη προσωπικὴ καὶ τοποθετεῖται στὴν προσωπικὴ σχέση τοῦ προσευχομένου μὲ τὸ Θεό;

὾πως ἀντιλαμβανόμαστε, πρόκειται γιὰ τὸ δεύτερο. Δηλαδὴ ἡ προσευχὴ εἶναι προσωπικὸς λόγος καὶ προσωπικὴ ἐνατένιση πρὸς τὸ Θεό. Αὐτὴ δὲ ἡ προσωπικὴ στάση δὲν ὄριζεται, μήτε ἔξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τόπο, ἀν δηλαδὴ αὐτὸς εἶναι τὸ βουνὸ καὶ ἡ ἐρημιὰ ἢ ἡ πόλη ἢ ἡ πολυκοσμία.

Γιατὶ καὶ στὴ μιὰ περίπτωση καὶ στὴν ἄλλη, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ προσευχῇ μόνος τοῦ περιβάτου του. Καὶ ἐκεῖ βρίσκοντας τὸν ἐαυτόν του, τὸν τοποθετεῖ ἔναντι τοῦ Θεοῦ καὶ διαλέγεται μαζί Του. Ἔτσι, τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσει τὸν ἄνθρωπο νὰ προσευχῇ καὶ στὴν ἡσυχία του ἀλλὰ καὶ στὴ δουλειά του· στὸ σπίτι του κλεισμένος ἢ περπατώντας στὸ δρόμο.

Γιατί μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὅταν τονίζει «συνεχῶς νὰ προσεύχεσθε». Πῶς ὅμως συνεχῶς; Νὰ στεκόμαστε διαβάζοντας συνεχῶς προσευχὲς ἢ νὰ ψελλίζουμε ὕμνους καὶ παρακλήσεις; Άπλά, κάθε ὥρα καὶ κάθε στιγμή, ὅπου κι ἀν βρισκόμαστε καὶ ὅ,τι κι ἀν κάνουμε, νὰ ἔχουμε τὴν ἐνθύμηση τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν θυμούμαστε συνεχῶς τὸ Θεό, τότε θὰ κάνουμε λιγότερα σφάλματα καὶ θάχουμε πιὸ λίγες πτώσεις καὶ ἀστοχίες.

Καὶ γιὰ βεβαιωθοῦμε καλύτερα γιὰ τὴν μεγάλη σημασία τοῦ τρόπου τῆς προσευχῆς καὶ ὅχι

τοῦ τόπου, ὁ Χριστός «συχνάκις προσηύχετο καὶ μάλιστα ἐκτενῶς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του». Γι' αὐτό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσευχὴν Του στὸ χῶρο τῆς Γεθσημανῆ ἐκεῖνο τὸ δραματικὸ βράδυ, εἴναι ἡ μόνη περίπτωση ποὺ ὁ Χριστὸς προσεύχεται κατὰ μόνας.

Ο δὲ ἱερὸς Χρυσόστομος σχολιάζει αὐτὴ τὴν τακτικὴν τοῦ Χριστοῦ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «τὸ ἔκανε αὐτὸς ὁ Χριστὸς γιὰ παιδαγωγικοὺς λόγους, διδάσκοντάς μας νὰ μὴν ἀναμιγνύόμαστε συνεχῶς μέσα στὸ πλῆθος, μήτε νὰ ἀποφεύγομε τὸ πλῆθος πάντοτε, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦμε καὶ τὰ δύο, ἐναλλάσσοντας τὸ ἔνα μὲ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ πρεπούμενο».

Ωστε ἡ προσευχὴ ἀποτελεῖ καθαρῶς προσωπικὸ γεγονὸς καὶ εἴναι ἔνας διάλογος μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Βάση δὲ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου εἴναι ἡ ἀγάπη. Κι ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει μεταξὺ δύο ἀγαπωμένων ἀνθρώπων, ποὺ ἀναπτύσσεται μιὰ διαλεκτικὴ ἀγάπη καὶ ἀλληλοεμπιστούνη, ἔτσι γίνεται καὶ μὲ τὸ Θεό. Αγαπᾶμε τὸ Θεὸν καὶ Τὸν ἔμπιστεύόμαστε. Γι' αὐτὸς ἐπιθυμοῦμε, ὅχι μόνο νὰ εἴμαστε πάντα μαζί, ἀλλὰ καὶ νὰ διαλεγόμαστε μετ' Αὐτοῦ. Τότε ἡ προσευχὴ μας ἀνακουφίζει τὴν ὑπαρξή μας καὶ αὐτὸς ἀποτελεῖ τὴν ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ στὰ δικά μας αἰτήματα.

Γιατὶ ὁ Θεὸς μᾶς ἀπαντᾷ κατὰ μυστικὸ καὶ θαυμαστὸ τρόπο, ἔτσι ὥστε ἡ ψυχὴ τοῦ προσευχομένου νὰ ἀγάλλεται καὶ νὰ γεμίζει αἰσιοδοξία καὶ χαρά. Μιὰ χαρά, ὅχι ὅπως οἱ ἄλλες, ποὺ παρέχουν τὰ ἐγκόσμια πράγματα, ἀλλὰ μιὰ χαρὰ ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκφρασθεῖ, ἐπειδὴ εἴναι μεγάλη καὶ βαθειά.

Ο Χριστὸς ἀνεβαίνοντας στὸ ὄρος νὰ προσευχηθεῖ ὑπογραμμίζει ἀκόμη τὸ γεγονὸς πὼς ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀποφασίσει νὰ προσευχηθεῖ, πρέπει ν' ἀφήσει πίσω του κάθε ἐγκόσμια φροντίδα καὶ κάθε γῆινο βάρος. Μόνος καὶ ἔξω ἀπ' ὅλ' αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ προσευχηθεῖ, γιὰ νὰ ἐλπίζει πὼς θὰ εἰσακουστεῖ ἀπὸ τὸ Θεό. Είδεμή, ἐὰν ἔλθει στὴν προσευχὴ μὲ τὰ βάρη, τὰ ἄγγη καὶ τὶς φροντίδες τοῦ κόσμου, μάταια θὰ τὸ κάνει, γιατὶ ὅλ' αὐτὰ δὲν θὰ τὸν ἀφήσουν ν' ἀπολαύσει αὐτὴ τὴν συγκλονιστικὴ σχέση του μὲ τὸ Θεό.

Αγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴ νομίσουμε πὼς μποροῦμε νὰ προσευχόμαστε στὸ Θεὸν κολλημένοι στὰ γῆινα πράγματα καὶ φορτωμένοι τὰ ἐγκόσμια βάρη. Μήτε μποροῦμε νὰ τὸ πράξουμε δίχως νὰ ἔχουμε γνωρίσει τὸν ἔαυτόν μας καὶ νὰ ἔχουμε μείνει μόνοι.

Όταν σκορπίζουμε τὶς ὑπάρξεις μας στὰ καθημερινά· ὅταν χανόμαστε μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· ὅταν ἔχουμε χάσει τὴν ἰσορροπία ἐντός μας, τότε σὲ ποιὰ βάση καὶ μὲ ποιὸν νὰ μιλήσει ὁ Θεός; Ποῦ θὰ μᾶς βρεῖ; Καὶ πῶς θὰ ἀνοίξει τὴν καρδιά μας, ὅταν ἐμεῖς γιὰ ἄλλα πασχίζουμε;

Νὰ θυμηθοῦμε τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, πῶς, ὅταν προσευχόμαστε, πρέπει νὰ κλειστοῦμε στὸν

έαυτόν μας· νὰ βροῦμε τὸ χαμένο έαυτόν μας· νὰ ἀγαπήσουμε καὶ νὰ ἐμπιστευθοῦμε τὸ Θεό. Ὄπου κι ἀν βρισκόμαστε, εἴτε στὴν ἐρημιὰ εἴτε στὸν κόσμο. Καὶ τότε ὁ Θεὸς θ' ἀνοίξει ἔνα παράθυρο μέσα μας, γιὰ νὰ ἀπλώσει τὸ φῶς Του, νὰ γλυκάνει τὶς καρδιές μας καὶ νὰ στηρίξει τὶς ύπαρξεις μας.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]